

Dragi Marijini otroci!

V lepi knjigi svetega Alfonza »Slava Marije device« je zapisana sledeča zgodba iz življenja sestre Dominike:

Dominika je bila rojena v vasi Paradizo blizu Firenc. Njeni starši so bili ubogi. Deklica je na poseben način častila že od otročjih let Mater božjo. Cel teden se je vsak dan na čast Mariji devici kaj postila, v soboto je pa razdelila prihranjena jedila ubogim. Šla je tudi vsako soboto na vrt ali na bližnje polje in nabrala tam kolikormoč veliko cvetja, da je z njim okrasila podobo Marijino z Jezuškom v naročju. To podobo je imela doma.

Kot desetletna je stala Dominika nekega dne pri oknu in videla zunaj lepo ženo z zalim fantičem. Oba sta molila proti nji kvišku roke in jo prosila miloščine. Deklica je šla iskat kruha, pa zagledala oba pri sebi v hiši, četudi se niso nič odprla vrata. Fantič je imel roke, noge in prsi ranjene.

Dominika je povprašala lepo ženo, kdo da je ranil otroka. Mati je pa odgovorila: »Ljubezen ga je ranila.« Dominika je bila vsa prevzeta od lepote in prijaznosti otrokove. Sočutno ga je vprašala, ali ga kaj bolé te rane. Namesto odgovora se ji je deček prijazno posmejal. Nato sta stopila mati in deček k podobi s cvetjem okinčani. Žena je rekla Dominiki: »Povej mi, moja hčerka, zakaj si to podobo olepšala s cvetjem?« Dominika je odgovorila, da jo k temu naganja ljubezen, ki jo ima do Jezusa in Marije. — »Ali ju močno ljubiš?« vpraša žena. Deklica odvrne: »Tako močno, kolikor morem.« — »Koliko ju pa moreš?« poizveduje dalje neznanca žena. — »Koliko mi dasta, da ju ljubim,« je bil Dominikin odgovor. Nato žena: »Le stanovitno ju ljubi in jima zaupaj; v nebesih ti bosta vse povrnila.«

Ko je deklica zaduhala nebeški vonj, ki je prihajal iz fantičevih ran, je vprašala mater, s kakim mazilom da mu rane maže in ali ne bi mogla tudi njej dobiti takega mazila. — »Z vero in dobrimi deli se kupi tako mazilo,« je odgovorila žena. — Dominika ponudi otroku in materi košček kruha, toda lepa mati ji reče: »Jed tega mojega sina je ljubezen. Le reci mu, da Jezusa ljubiš, in bo vesel.« Ko je fantič to slišal, je od ljubezni ves goreč vprašal deklico, koliko da ljubi Jezusa. — »Tako ga ljubim,« je odgovorila, »da noč in dan nanj mislim in da nič drugega ne želim, kakor to, kako bi mogla njemu vedno bolj dopasti.« — »Le stanovitno ga ljubi!« odvrne deček, »tako te bo ljubezen še bolj učila, kaj ti je storiti, da mu boš bolj dopadla.« Vonj iz fantičevih ran je postajal vedno močnejši. Dominika je vzkliknila: »Moj Bog, ta vonj me mami, da skoraj umiram od ljubezni. Če je že ta vonj tako prijeten, kaj bo šele v nebesih!«

Pa brž nastane drug prizor! Mati dečkova se spremeni v prelepo kraljico, lepo oblečeno in obdano s svetlobo; fantič se pa sveti kakor najsvetlejše solnce. Vzame cvetice in jih raztrese na glavo mali Dominiki. Ona spozna Jezusa in Marijo, pade pred nju na kolena in ju počasti. Prikazen je izginila.

Dominika je potem vstopila v samostan dominikank, kjer je l. 1553. umrla v sluhu svetosti.

Otroci božji! To je bila mala Dominika srečna, ko se ji je prikazala Marija! Tudi mi bomo deležni te sreče, če že ne na tem svetu, pa gotovo v svetih nebesih. Prizadevajmo si, da si to srečo, kolikor je v naši moči, zaslužimo. Častimo vneto, zvesto, stanovitno Marijo! Čednost pobožnosti, ki nam veleva moliti Boga, nas vnema, da častimo tudi njegove prijatelje, angele in svetnike, pred vsemi drugimi pa njegovo sveto, deviško mater Marijo. Cerkveni učeni ki nas pogosto opominjajo, naj skrbimo, da bomo pobožni do nje. Z vso gotovostjo nam zatrjujejo, da je pobožnost do Marije zanesljivo znamenje prihodnjega zveličanja. Sveti Bernard, sveti Bernardin, sveti Bonaventura, sveti Alfonz in drugi so znali toliko lepega povedati o Mariji. — Oh, kako so jo znali v svojem življenju tudi častiti!

Naša letošnja vzornika, sveti Alojzij in sveti Stanislav, sta nam prekrasna zgleda prave pobožnosti do Marije. Ni

mi treba o tem na dolgo govoriti, saj poznate vsi njuno življenje.

V maju smo. Potrudimo se, da naše češčenje in ljubezen do Marije še mogočneje vzplamti v naših srcih. Prosimo Jezusa pri svetem obhajilu za to. Preglejmo tudi vse naše vsakdanje molitve do Marije, ali jih opravljamo s pravim duhom, pobožno. Kako je z angelovim pozdravom zjutraj, opoldne in zvečer? Kakšna je naša družbena molitev: češčenamarija z »O Gospa moja«? Kaj pravi sveti rožni venec? Ta mesec se moramo naučiti, da bomo vse te molitvice (in še kako drugo) prav pobožno molili. Tudi hočemo posnemati malo Dominiko v tem, da bomo krasili Marijino podobo doma in v cerkvi. Kako malo žrtev Mariji na čast hočemo tudi vsak dan nji prinesiti v dar. Da boste šmarnice zvesto in pobožno obiskovali, se razume samo po sebi.

Dne 21. junija zaključimo Alojzijevo leto. Šestnedeljska Alojzijeva pobožnost bo najlepši zaključek. Dne 15. maja začnemo vsi to pobožnost. Namen naše pobožnosti bodi za letos ta: Evharistični Jezus in sveti Alojzij naj nam pripomoreta, da bi mi vsi in vsi ljudje močno, močno vzljubili Marijo!

Da ste mi zdravi, dragi mladi prijatelji!

Z ljubim Sinom slednji čas

Marija blagoslavljalj vas!

1. Skrita imena.

Jaz sem bil takrat rojen, ko ti še nisi hodil. — S takim teslom še kdo drugi ne mara govoriti, pa bom jaz! — Z rahlim nasmeškom sem se ga odkrižal. — O, rože, nikar tako hitro ne odcvitajte! — Hiteti moram; danes bo ob s dmih večerja, kličejo me že domov. — Baš ker cesta ni bila posuta, se ntu je strlo kolo. — Med vedami mi je najbolj všeč zvezdoslovje.

Poiščite v teh stavkih sedem imen slovenskih pesnikov in pisateljev.

2. Črkovna podobnica.

voje drages re ... *Shilvoreda*

D O dr E n p I dr E O D a .